

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613920912/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

bemærkede sin Søster, udstrakte hun Haanden til hende. »Nei, jeg er ikke forladt,« sagde hun, »jeg har dog eet Hierte, der elsker mig, og er mig tro til Døden.« Leontine saae paa hende med et usigeligt Udtryk af Smerte. »Hvis en Broders Deeltagelse kan trøste Dem,« sagde Adalbert, »da har De den i fuldeste Maal.« — »De er god og venlig,« svarede Alexandra, »og det er jo ogsaa han, og det er vel især mig, der er ubillig, og fordrer af dette Liv, hvad ikke her kan trives. Farvel Adalbert! Tak for Deres Omhu, nu er jeg mat, og trænger til Ro.«

I dette Øieblik bankede det paa Døren, da Leontine aabnede den, stod Major Zeltner for hende. »Jeg kommer for at undskylde,« begyndte han — »Bort!« raabte Leontine, »kom os aldrig meer for Øine! Alle Deres Ordner sidde paa Dem, ligesom Pletterne paa den giftige Slange.« Med disse Ord slog hun Døren i Laas for ham.

»Nu, ved alle Helgene! jeg vil engang klippe Klæerne paa denne Vildkat,« sagde Zeltner, i det han vendte tilbage til Salen.

Da Adalbert kort efter traf ham, skjulte han aldeles ikke sin Misfornøielse med hans Adfærd. »Er De virkelig saa ubekendt med Forholdene her, at De af blot Ubesindighed og mod Deres Villie har behandlet min Svigerinde paa en saa grusom Maade?« spurgte han. — »Og om jeg nu kiendte Forholdene, hvad saa?« gienmælcde Zeltner. — »Er dette Tilfældet, da er det blot af Ærbødighed for min Faders Villie, at jeg ikke paa en alvorligere Maade fordrer Dem til Regnskab.« — »Det er en Lykke for Dem, min Herre at Storfyrsten saa strengt forbyder enhver Tvekamp,« svarede Zeltner, medens hans Læber dirrede af Harme. — »Virkelig,« sagde Adalbert halv spottende. — »Veed De, at Storfyrsten degraderer den til simpel Soldat, der blot har været tilstede

i en Tvekamp?» vedblev Zeltner. — »Nu jeg vil da ikke fornærme den, som det ei er tilladt at forsvare sig.« sagde Adalbert, »dog mener jeg, at De nu handler bedst i, jo før jo heller, at fortsætte Deres Reise.« dermed vendte han sig om, og gik.

»Jeg takker for Deres Giestfrihed,« raabte Zeltner efter ham, »den kunde virkelig give mig Lyst til at blive her længere, hvis jeg ikke af andre Grunde maatte afsted.«

En Time sildigere red Major Zeltner med sit Følge i meget ondt Lune ud af Slotsporten.

Samme Dag vandrede Pater Vincent paa Landeveien fra Krakau til Starostens Slot. Da han havde forladt Byen, og naaede Salomons eenligtliggende Huus, saae han til sin Forundring alle Døre aabne, og hørte en klynkende Stemme indenfor. Han formodede da, at en eller anden Ulykke var indtruffen, hvorfor han ikke betænkte sig længe, men traadte ind i de aabne Værelser. Her saae han i Begyndelsen intet Menneske, derimod opdagede han en stor Forstyrrelse overalt. Vinduerne vare knuste, Stolene sønderslagne, alle Slags Kar vare spredte omkring i Værelset; Drikkevarerne flød paa Jorden, og Huusdyrene, der ellers pleiede at dele den store Stue med Familien, vare borte, med Undtagelse af et Par Høns og en Hane, der laae dræbte paa Gulvet.

Da den klynkende Stemme imidlertid endnu lod sig høre, gik Munken omkring overalt i det tomme Huus, og fandt endelig i et lille Sidekammer den gamle Tienestepige, som vi i Begyndelsen af denne Historie have omtalt; hun laae henkastet i en Krog, og formaaede ikke uden Hielp at reise sig. Han løftede hende da op, og lagde hende paa et Læie, hvorefter hun, i afbrudte Sætninger, og under idelig Afbrydelse af Suk og Taa-